

РЕШЕНИЕ

№ 680

гр. София, 06.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 06.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9521** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], [населено място] с искане за обявяване на нищожност на Писмо изх. № ДОб-2-617-#9 от 25.04.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, обективизиращо едностранно прекратяване на Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г. във връзка с изпълнение на проект ВГО5М9О01-1.016 „Ваучери за заети лица“, по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 г. – 2020 г., по който жалбоподателят е Доставчик на обучение.

Жалбоподателят, чрез адв. А., твърди, че споразумението представлява административен договор, писмото е нищожен административен акт, тъй като е подписано от некомпетентен административен орган, като ръководителят на Агенцията по заетостта не разполага с материалната компетентност да прекрати договора. Твърди се, също така, нищожност и поради липсата на приложима правна норма, доколкото като основания за прекратяването на договора са посочени само разпоредби от същия, както и поради съществено процесуално нарушение, представляващо неуведомяване на жалбоподателя за поставяне началото на производството по издаването на акта. Моли писмото да бъде обявено за нищожно, както и за присъждане на разноски.

Ответникът, Изпълнителният директор на Агенция по заетостта, чрез процесуален

представител, юрисконсулт Н., излага аргументи за недопустимост и алтернативно – неоснователност на жалбата. Твърди, че отношенията между страните са граждански и следва да се уредят по реда на ГПК. По съществува на спора сочи разпоредбата на чл.7, ал.7 от ПМС №280 / 2015 г., която предоставя компетентност за подписване на споразуменията с доставчиците на обучение именно на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, предвид което и не може да се твърди липсата на компетентност. При тези мотиви, моли жалбата да бъде оставена без разглеждане, алтернативно – без уважение, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът счита жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Писмото е връчено на жалбоподателя на 30.04.2018 г. Жалбата е подадена по пощата на 31.08.2018 г., т.е. след изтичане на удължения двумесечен срок по чл.140 от АПК. Предвид обстоятелството, че с нея се иска само обявяване на нищожност, което не е ограничено със срок, пропускането му е ирелевантно.

Съдът счита за неоснователно твърдението на ответника, че отношенията не са административноправни, както и че процесният договор не представлява административен такъв.

Подписаното между страните Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г., което се прекратява с оспореното Писмо изх. № ДОб-2-617-#9 от 25.04.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, е сключено на основание чл.7, ал.7 от Постановление на Министерския съвет /ПМС/ № 280 от 15.10.2015 г. за определяне на условията и реда за предоставяне на ваучери за обучение на безработни и заети лица по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 г. – 2020 г. Със споразумението, сключено между Агенция по заетостта и дружеството – жалбоподател, се постига съгласие за възлагане на последното на обучение срещу ваучери на целеви групи по процедури за директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Приоритетна ос 1 на ОП "Развитие на човешките ресурси". Параграф 1, т. 3 от ПМС № 280/2015 г. дава дефиниция на понятието "процедура за директно предоставяне на безвъзмездна помощ", като това е процедурата съгласно чл. 28 от Постановление № 107 на Министерския съвет от 2014 г. за определяне на реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по програмите, съфинансирани от Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд на Европейския съюз и Европейския фонд за морско дело и рибарство за периода 2014 – 2020 г. (обн., ДВ, бр. 42 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 76 и 101 от 2014 г. и бр. 62 от 2015 г.). Следователно правоотношението е свързано с предоставяне на средства по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014 – 2020 г. Доколкото Европейският социален фонд, от който се финансира програмата, попада сред фондовете по чл. 1, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, а Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014 – 2020 г. попада сред програмите, включени в Споразумението за партньорство по чл. 3, ал. 2 от ЗУСЕСИФ. В българското законодателство има създадена общата правна рамка, насочена към кодифициране на правилата, по които се управляват и разходват предоставените от Европейския съюз публични средства и това е ЗУСЕСИФ. Съгласно чл. 27, ал. 1 от посочения закон административните актове по процедури за предоставяне на безвъзмездна помощ по

този закон се оспорват пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, като административният договор се оспорва по реда за оспорване на индивидуален административен акт.

В тази връзка неоснователно е възражението на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта за приложение на ГПК при решаване на спорове между страните по процесното споразумение, позовавайки се на чл. 7, ал. 2 от същото. Родовата подсъдност на споровете е определена по горепосочения ред. Споровете по споразумения и договори за предоставяне на средства от ЕСИФ, сключени след влизане в сила на ЗУСЕСИФ (обн., ДВ, бр. 101 от 22.12.2015 г.), са подсъдни на административните съдилища предвид административния характер на договорите, изрично разписан в закона. Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, административните актове по глава трета се оспорват пред съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Спорове, възникнали във връзка с изпълнението на административни договори, също са подсъдни на административните съдилища, доколкото не е предвидено друго в специален закон (чл. 128, ал. 1, т. 3 от АПК).

Налага се извод, че спорът между страните е подсъден именно на административните съдилища по реда на АПК и ЗУСЕСИФ.

В горния смисъл е Определение № 604 от 15.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14647/2019 г., VII о., с което се отменя определение № 7889 от 17.10.2019 г., постановено по адм. д. № 8200/2019 г. на Административен съд София-град, оставящо без разглеждане подобно писмо за прекратяване на споразумение по чл.7, ал.7 от ПМС № 280/2015 г., и делото е върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, в резултат на извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Предвид предмета на жалбата, В настоящия случай се разглеждат само основанията за нищожност.

Критериите за нищожност, предвид основанията за оспорване по чл. 146 от АПК, са установени от теорията и съдебната практика.

Съгласно чл. 146, т. 1 АПК, административният акт трябва да е издаден от компетентен орган - по материя, по място и по степен. В съответствие с ТР № 2/1991 г. на ВС, всяка некомпетентност води до нищожност. В конкретния случай, оспореното писмо не е засегнато от порока по чл. 146, т. 1 АПК.

Споразумение № ДОБ-2-617-#7 от 23.08.2017 г., което се прекратява с оспореното Писмо изх. № ДОБ-2-617-#9 от 25.04.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, е сключено на основание чл.7, ал.7 от Постановление на Министерския съвет /ПМС/ № 280 от 15.10.2015 г. за определяне на условията и реда за предоставяне на ваучери за обучение на безработни и заети лица по Приоритетна ос 1 по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014 г. – 2020 г. Със споразумението, сключено между Агенция по заетостта и дружеството – жалбоподател, като доставчик на обученияя.

Съгласно чл.7, ал.7, изр. 2 от това постановление споразуменията се подписват от Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта или от упълномощено от него

длъжностно лице. След като това е лицето, което е компетентно да подпише споразумението, то то е и това, което може да го прекрати едностранно съгласно неговите клаузи. Налице е Заповед № РД-11-1574 / 06.10.2016 г., с която Изпълнителният директор на Агенцията е упълномощил Главния директор на Главна дирекция „ЕФМП“ в АЗ да подписва споразумения с одобрените доставчици на обучения, но няма такава за прекратяването на договорите. Следователно сключването на споразуменията може да стане както от Изпълнителния директор на АЗ, така и от упълномощения служител на АЗ, но прекратяването – само от Изпълнителния директор.

Именно от Изпълнителния директор на Агенцията е подписано и процесното писмо, поради което не е налице порокът липса на компетентност.

Неспазването на установената форма за административен акт - чл. 146, т. 2, вр. чл. 59 от АПК може да доведе само до унищожаване на акта, освен ако порокът във формата е толкова съществен, че практически да се равнява на липса на форма, а оттук – и на липса на волеизявление.

В процесния случай, изискването за форма е спазено. Налице е споразумение по реда на ПМС № 280 / 2015 г., подписано от двете страни и съдържащо уговорените между тях клаузи, като процесното писмо, с което договорът се прекратява едностранно е в писмена форма от едната до другата страна по договора и съдържа неговото ясно волеизявление.

Неспазването на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3 АПК може само по изключение да доведе до нищожност - тогава, когато е довело до липса на волеизявление, каквото в случая не е налице спрямо процесния акт.

Наведените доводи за нищожност, поради нарушения на императивните изисквания на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК са свързани с проверка на акта за законосъобразност, но както се спомена по-горе срокът за това е преклудирани, поради което съдът не следва да се произнася.

Противоречието с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган.

В жалбата се твърди, че писмото е нищожно, тъй като в него не било посочено никакво правно основание – представляващо приложима правна норма, а само клаузи от споразумението.

След като става въпрос за договор и писмо, с което едностранно се прекратява същия поради неизпълнение на клаузите на договора, логично е това да стане именно с посочване на съответните клаузи на договора и уговорката в него, която предвижда възможност той да бъде едностранно прекратен от при неизпълнение на задълженията на задълженията от другата страна, която разпоредба е и посочена – чл.5, ал.1, т.2 от Споразумението.

От друга страна, доколкото става въпрос за административен договор, в ПМС № 280 / 2015 г. – чл.7, ал.7, изр. 1 е предвидено, че „доставчиците на обучение, чиито заявления са одобрени, подписват споразумение с Агенцията по заетостта по образец, утвърден от министъра на труда и социалната политика или упълномощено от него длъжностно лице.“, т.е. клаузите на това споразумение, вкл. и задълженията на страните, както и възможността за едностранно прекратяване при неизпълнение, са

утвърдени по силата на тази нормативна разпоредба от МТСП.

Съгласно чл.7, ал.14 от Постановлението „ доставчикът на обучение е длъжен да спазва действащата нормативна уредба и да провежда обученията съгласно условията, включени в споразумението почл.7, ал.7., а сред основанията за заличаване на доставчик на обучение от списъка, изброени в чл.8, ал.1 от Постановлението е и едностранното прекратяване на споразумението.

В този смисъл, не може да се твърди, че не е налице никакво нормативно правно основание за издаване на процесното писмо.

Конкретните основания за прекратяване, представляващи и посочените в писмото текстове от Споразумението – задължения за доставчикът, които той не е изпълнил – не са предмет на обсъждане при жалба, отнасяща се само до порока нищожност. Същите биха могли да бъдат обсъждани, в случай, че жалбоподателят не беше изпуснал срок да иска отмяна на писмото.

Не на последно място, настоящият състав прима, че не е налице нищожност поради несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК - правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само, че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената.

С оглед на гореизложеното и липсата на пороци за нищожност на оспорения акт, жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, оспорващият следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определена съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

При този изход на спора, право на разноски има ответника, който своевременно е поискан юрисконсултско възнаграждение. Такова, съдът определя в минимален размер от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от [фирма], [населено място] с искане за обявяване на нищожност на Писмо изх. № ДОб-2-617-#9 от 25.04.2018 г. на Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, обективиращо едностранно прекратяване на Споразумение № ДОб-2-617-#7 от 23.08.2017 г.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК], да заплати на Агенция по заетостта юрисконсултско възнаграждение размер на 100 / сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: